

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 767/2017-52

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. decembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED]; [REDACTED], [REDACTED]; [REDACTED], [REDACTED]; [REDACTED], [REDACTED]; [REDACTED]; [REDACTED]; a [REDACTED], [REDACTED]; zastúpených advokátkou Mgr. Alenou Mikudovou, Orlická 2698/16, Poprad, vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 17, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 21, čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 3, čl. 5, čl. 8, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom:

- Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby Východ v konaní vedenom pod ČVS: SKIS-197/OISV-V-2013 a jeho uznesením z 30. októbra 2015,

- Okresnej prokuratúry Kežmarok v konaní vedenom pod sp. zn. Pv 665/14/7703 a jej uznesením z 18. januára 2016,

- Krajskej prokuratúry v Prešove vo veci vedenej pod ČVS: SKIS-197/OISV-V-2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]

[REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola elektronickou poštou 27. novembra 2017 (doplnená písomným podaním doručeným 30. novembra 2017) doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 17, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 21, čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, ako aj práv podľa čl. 3, čl. 5, čl. 8, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby Východ (ďalej len „inšpekčná služba“) v konaní vedenom pod ČVS: SKIS-197/OISV-V-2013 (ďalej aj „napadnutý postup inšpekčnej služby“) a jeho uznesením z 30. októbra 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie inšpekčnej služby“), postupom Okresnej prokuratúry Kežmarok (ďalej len „okresná prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. Pv 665/14/7703 (ďalej aj „napadnutý postup okresnej prokuratúry“) a jej uznesením z 18. januára 2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry“), ako aj postupom Krajskej prokuratúry v Prešove (ďalej len „krajská prokuratúra“) vo veci vedenej pod ČVS: SKIS-197/OISV-V-2013.

2. V úvode sťažnosti sťažovatelia opísali skutkové okolnosti policajného zásahu vykonaného ešte v auguste 2012 v rómskej časti obce Huncovce, ako aj v Stráňach pod Tatrami. Keďže sťažovatelia považovali zásah príslušníkov Policajného zboru Slovenskej republiky (ďalej len „policajný zbor“) za rozporný s príslušnými platnými normami a za taký, ktorým došlo k porušeniu ich viacerých základných práv a slobôd, ešte v máji 2013 adresovali inšpekčnej službe podanie označené ako „*Sťažnosť na postup príslušníkov Policajného zboru, evid. pod č. SKIS-KO-SKVSS-Št'-553/2013*“ a následne opätovne 22. júla 2013 podanie označené ako „*Sťažnosť na postup príslušníkov Policajného zboru, evid. pod*

ČVS: SKIS-197/OISV-V-2013“. Prostredníctvom týchto podaní namietali organizovaný postup príslušníkov policajného zboru pod jednotným velením pri výkone zásahov v uvedených obciach, a to predovšetkým neprimerané a zjavne nelegitímne fyzické a verbálne útoky zasahujúcich policajtov s rasistickým kontextom, ako aj ich neoprávnený vstup do obydľí v dotknutých obciach vrátane ich obydľí.

3. Z obsahu sťažnosti a jej príloh ďalej vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa inšpekčnej služby ČVS: SKIS-197/OISV-V-2013 z 31. októbra 2013 (ďalej len „uznesenie inšpekčnej služby z 31. októbra 2013“) bola podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietnutá vec podozrenia zo zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d) a písm. h) Trestného zákona, z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) a písm. b) Trestného zákona a bližšie nešpecifikovanej trestnej činnosti a protiprávneho konania, ktorého sa mali dopustiť príslušníci policajného zboru služobne zaradení v územnej pôsobnosti Okresného riaditeľstva Policajného zboru Kežmarok a na Pohotovostnej motorizovanej jednotke Krajského riaditeľstva Policajného zboru Prešov počas výkonu policajných akcií pod jednotným velením tým, že 24. augusta 2012 počas výkonu policajnej akcie „Pátracia akcia 100“ v rómskej osade obce Huncovce napriek tomu, že žiadny z obyvateľov Huncoviec na policajtov nezaútočil fyzicky ani verbálne, bez oprávnenia a v rozpore so zákonom bezdôvodne vnikli do obydľí obyvateľov, v rozpore so zákonom a bez toho, aby im oznámili dôvod prehliadky, vykonali u nich domové prehliadky, správali sa k obyvateľom agresívne a rôzne im nadávali, ako aj tým, že toho istého dňa počas výkonu tej istej akcie v rómskej osade Stráne pod Tatrami napriek tomu, že žiadny z obyvateľov osady na policajtov fyzicky ani verbálne nezaútočil, vykonali prehliadku obydľia viacerých sťažovateľov, a to bez predloženia súdneho príkazu alebo príkazu prokurátora, vyhrážali sa im fyzickou likvidáciou a použitím násilia. Obdobného sa mali príslušníci policajného zboru dopustiť 11. októbra 2012 aj v rómskej osade obce Podhorany.

4. Sťažovatelia prostredníctvom splnomocnenej zástupkyne podali proti uzneseniu inšpekčnej služby z 31. októbra 2013 sťažnosť, o ktorej rozhodla okresná prokuratúra

uznesením č. k. 1 Pn 310/13/7703-20 z 18. júna 2014 tak, že podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušila uznesenie inšpekčnej služby z 31. októbra 2013 a uložila vyšetrovateľovi inšpekčnej služby, aby vo veci znova konal a rozhodol.

5. Po vrátení veci inšpekčná služba napadnutým uznesením rozhodla podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku o zastavení trestného stíhania, ktoré bolo začaté za skutok v obci Huncovce – za zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d) Trestného zákona a prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona; za skutok v obci Stráne pod Tatrami – za zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d) Trestného zákona, za prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona a prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a napokon za skutok v obci Podhorany – za zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d) Trestného zákona a prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona.

6. Sťažovatelia prostredníctvom splnomocnenej zástupkyne podali aj proti tomuto uzneseniu sťažnosť, o ktorej rozhodla okresná prokuratúra napadnutým uznesením tak, že podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ju zamietla ako nedôvodnú, pretože preskúmaním postupu vyšetrovateľa inšpekčnej služby pri vykonávaní vyšetrovacích úkonov nebolo zistené žiadne pochybenie v rámci procesného postupu ani žiadne porušenie ustanovení Trestného poriadku v rámci vykonávania jednotlivých vyšetrovacích úkonov. Obdobne tak po preskúmaní napadnutého uznesenia inšpekčnej služby o zastavení trestného stíhania z hľadiska obsahovej stránky a úplnosti a správnosti výrokovej časti bolo zistené, že žiadne skutočnosti nesvedčia pre nesprávnosť niektorého z výrokov tohto rozhodnutia a takáto nesprávnosť tak, ako to uvádzajú sťažovatelia, v podanej sťažnosti zistená nebola.

7. Dňa 18. apríla 2016 podali sťažovatelia *„Návrh na zrušenia právoplatného rozhodnutia v rámci postupu podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku v znení neskorších*

predpisov“, ktorý adresovali Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“). V tomto podaní namietali postup orgánov činných v trestnom konaní v trestnej veci vedenej na okresnej prokuratúre pod sp. zn. Pv 665/14/7703. Generálna prokuratúra ich prípisom č. k. IV/1 GPt 760/14/1000-20 z 26. apríla 2016 informovala, že podanie síce nazvali ako návrh na zrušenie právoplatného rozhodnutia v rámci postupu podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku, no nie je možné ho takto posúdiť, pretože inštitút zrušenia právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku nie je možné s poukazom na § 364 ods. 1 Trestného poriadku uplatniť v predmetnej trestnej veci. Na základe v súčasnej dobe platnej právnej úpravy inštitút zrušenia právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku je možné uplatniť len v takej trestnej veci, v ktorej bolo začaté trestné stíhanie podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku a bolo vznesené obvinenie podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku. Vo veci vedenej na okresnej prokuratúre pod sp. zn. Pv 665/14/7703 síce bolo začaté trestné stíhanie podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku, ale nebolo vznesené obvinenie podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku. Zároveň boli sťažovatelia upovedomení, že toto ich podanie bolo z dôvodu vecnej a miestnej príslušnosti odstúpené na „ďalšie využitie Krajskej prokuratúre v Prešove“.

8. Krajská prokuratúra prípisom č. k. 1/2 KPt 600/14/7700-31 z 11. mája 2016 potvrdila prijatie ich podania a zároveň ich upozornila, že v zmysle § 31 ods. 5 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení účinnom od 1. januára 2016 (ďalej len „zákon o prokuratúre“) postupom podľa tohto zákona sa nemožno domáhať preskúmania zákonnosti rozhodnutia vydaného v trestnom konaní ani preskúmania zákonnosti postupu prokurátora v trestnom konaní vrátane postupu spočívajúceho v preskúmaní postupu policajta v priebehu vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania podľa Trestného poriadku. To neplatí, ak ide o podnet na podanie dovolania podľa Trestného poriadku. Ich podanie z uvedeného dôvodu nebolo podľa obsahu posúdené ako podnet podľa § 31 a nasl. zákona o prokuratúre. Bolo im tiež oznámené, že z úradnej povinnosti bude posúdená možnosť a potreba prijatia prokurátorských opatrení v zmysle zákona o prokuratúre a o „*prijatí resp. neprijatí prokurátorských opatrení upovedomení*“ nebudú.

9. Sťažovatelia listom z 2. júla 2017 žiadali krajskú prokuratúru v zmysle zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov, zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sťažnostiach“) a § 10 ods. 2 v spojení s § 54 ods. 2 zákona o prokuratúre informáciu o stave ich podania z 18. apríla 2016. Krajská prokuratúra ich prípisom č. k. 1/2 KPt 600/14/7700-31 zo 16. augusta 2017 upovedomila, že na základe ich podania z 18. apríla 2016, už bol „*preskúmaný kompletný spisový materiál, konkrétne vyšetrovací spis MVSR, SKIS, OISV Východ sp. zn. SKIS-197/OISV-V-2013 spolu s obsahom dozorového spisu OP Kežmarok sp. zn. Pv 665/14/7703, ktorého preskúmaním som nezistil pri výkone prokurátorského dozoru žiadne nedostatky, na ktoré by bolo potrebné reagovať prijatím prokurátorského opatrenia v zmysle zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov*“. Zároveň ich upovedomila, že v zmysle vtedy platnej a účinnej právnej úpravy sa žiadne rozhodnutie o preskúmaní spisového materiálu nevydávalo a ani podávateľ sa o tom osobitne neupovedomoval. Z tohto dôvodu im nebolo možné zaslať žiadne rozhodnutie.

10. Po doručení tohto prípisu krajskej prokuratúry sťažovatelia adresovali Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, sekcii kontroly a inšpekčnej služby, Bratislava (ďalej len „ministerstvo vnútra“) podanie z 23. augusta 2017 označené ako „*Sťažnosť proti vybavovaniu sťažnosti*“, v ktorom poukázali na to, že im nebolo doručené žiadne oznámenie o výsledku prešetrenia ich sťažnosti, ktorú podali ešte 22. júla 2013 (bližšie o sťažnosti v bode 2). Ministerstvo vnútra prípisom č. SKIS-KO-OVKS-KE-114-001/2017-PO z 10. novembra 2017 informovalo splnomocnenú zástupkyňu sťažovateľov, že ako príslušný orgán verejnej správy podľa zákona o sťažnostiach vybavilo pod č. SKIS-KO-OVKS-KE-156/2017-Sť podanie (žiadosť) sťažovateľov z 23. augusta 2017 označené ako „*Sťažnosť proti vybavovaniu sťažnosti*“. Ďalej uviedlo, že upovedomenie o spôsobe vybavenia bolo zaslané registratúrnym záznamom č. SKIS-KO-OVKS-KE-156/2017-Sť z 28. septembra 2017 [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ako osobe, ktorá v uvedenom podaní ako prvá uvádza údaje podľa § 5 ods. 2 zákona o sťažnostiach. [REDAKOVANÉ] upovedomenie prevzal podľa údajov uvedených na doručenke 20. októbra 2017. Predmetné upovedomenie bolo pripojené aj k tomuto prípisu. Zároveň im bolo oznámené, že podanie sťažovateľov

z 23. augusta 2017 v časti, v ktorej mali byť vo vzťahu k trestnému oznámeniu – podaniu z 22. júla 2013 uvádzané nové skutočnosti, bolo postúpené na vybavovanie inšpekčnej služby, a preto jej bola postúpená na ďalšie vybavenie aj ich žiadosť.

11. Ešte pred doručením prípisu ministerstva vnútra z 10. novembra 2017 inšpekčná služba informovala sťažovateľov prípisom č. SKIS-IS-OISV-2017/003060-002 z 19. októbra 2017, že im bola z ministerstva vnútra postúpená ich žiadosť z 23. augusta 2017 v časti týkajúcej sa „nových skutočností“. Jej preskúmaním inšpekčná služba nezistila, že by sa v nej nachádzali nové skutočnosti a okolnosti, ktoré by mohli a mali byť predmetom nového trestného konania a ktoré by zakladali ich vecnú a miestnu príslušnosť. Skutočnosti v žiadosti uvedené už boli podľa inšpekčnej služby predmetom vykonaného a ukončeného trestného konania vedeného pod ČVS: SKIS-197/OISV-V-2013, ktoré sa vykonalo za aktívneho dozoru okresnej prokuratúry. Po ukončení vyšetrovania splnomocnenec sťažovateľov (poškodených) využil riadny opravný prostriedok, o ktorom rozhodol prokurátor. Týmto považovala inšpekčná služba žiadosť sťažovateľov za vybavenú.

12. Napokon sťažovatelia listom z 21. novembra 2017 adresovaným generálnej prokuratúre žiadali o preskúmanie postupu krajskej prokuratúry vo veci vybavovania ich žiadosti o preskúmanie zákonnosti napadnutého uznesenia okresnej prokuratúry a napadnutého uznesenia inšpekčnej služby vrátane zákonnosti postupu orgánov činných v trestnom konaní, ktoré vydaniu predmetných uznesení predchádzali.

13. Podstatnú časť odôvodnenia sťažnosti sťažovateľov tvoria námietky, resp. ich výhrady k postupu vyšetrovateľov inšpekčnej služby v súvislosti s vykonávaním, resp. nevykonaním vyšetrovacích úkonov (vykonanie výsluchov sťažovateľov so značným časovým odstupom až po uplynutí takmer 2 rokov od policajnej akcie; nezabezpečenie zdravotnej dokumentácie poškodených sťažovateľov; umožnenie splnomocnenej zástupkyňi sťažovateľov, aby bola prítomná na výsluchu len jedného z nich, neumožnenie jej nahliadnutia do spisu a nespolupráca s ňou). Na podporu svojej argumentácie poukazujú sťažovatelia na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej aj citujú.

14. V ďalšej časti sťažnosti vyjadrujú sťažovatelia nespokojnosť s vybavením ich podania označeného ako „*Sťažnosť proti vybavovaniu sťažnosti*“ z 23. augusta 2017, ktoré podali podľa § 22 a nasl. zákona o sťažnostiach, pretože im nebolo doručené žiadne oznámenie o výsledku prešetrenia ich sťažnosti.

15. Prostredníctvom sťažnosti adresovanej ústavnému súdu namietajú porušenie ich v sťažnosti označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru tým, že podľa ich názoru vyšetrowanie udalostí opísaných v ich podaní (sťažnosti) z 22. júla 2013 javí známky formálneho a nedostatočného účinného vyšetrowania. Poukázali tiež na možný rasový motív tejto policajnej pátracej akcie a podobnosť s inými akciami uskutočnenými, napr. v Moldave nad Bodvou, Vrbnici či Zborove.

16. S prihliadnutím na uvedené sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (Sekcia kontroly a inšpekčnej služby), Okresná prokuratúra Kežmarok a Krajská prokuratúra Prešov v konaní vedenom pod ČVS: SKIS-197/OISV-V-2013 porušili základné právo sťažovateľov na práva na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia (článok 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky), práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti (čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) a na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života (čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky; čl. 8 Dohovoru), práva na osobnú slobodu a bezpečnosť (článok 17 Ústavy Slovenskej republiky; čl. 5 Dohovoru), práva na nedotknuteľnosť obydlia (článok 21 Ústavy Slovenskej republiky; čl. 8 Dohovoru) a práva na súdnu a inú ochranu (čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky) vrátane práva na účinný opravný prostriedok (čl. 13 Dohovoru) v spojení so zákazom diskriminácie (čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 14 Dohovoru) ako aj zákaz mučenia, krutého, neľudského, či ponižujúceho zaobchádzania alebo trestania (čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky; čl. 3 Dohovoru) v spojení so zákazom diskriminácie (čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 14 Dohovoru).

2. *Uznesenie Okresnej prokuratúry Kežmarok zo dňa 18. 1. 2016, Pv 665/14/7703 - 45 a uznesenie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby zo dňa 30.10. 2015, ČVS: SKIS-197/OISV-V-2013 sa zrušujú a vec sa vracia Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, Sekcii kontroly a inšpekčnej služby na ďalšie konanie.*

3. *Krajskej prokuratúre Prešov prikazuje, aby vo veci konala podľa príslušných ustanovení zákona č. 153/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov.*

4. *Sťažovateľom priznáva náhradu trov konania, ktorú je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (Sekcia kontroly a inšpekčnej služby) povinné zaplatiť sťažovateľom do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.“*

17. Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že vo veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. III. ÚS 365/2016 (týkajúcej sa tých istých sťažovateľov, ktorí svojou sťažnosťou namietajú porušenie tých istých základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru napadnutým postupom inšpekčnej služby a jej napadnutým uznesením, ako aj napadnutým postupom okresnej prokuratúry a jej napadnutým uznesením) bola sťažnosť sťažovateľov, ktorou namietali porušenie ich základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 16 ods. 2, čl. 17, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 21, čl. 46 ods. 1 a 3 v spojení s čl. 12 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 3, čl. 5, čl. 8, čl. 13 a čl. 14 dohovoru napadnutým postupom inšpekčnej služby a jej napadnutým uznesením, ako aj postupom okresnej prokuratúry a jej napadnutým uznesením, odmietnutá pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí a zároveň ako podaná zjavne neoprávnenou osobou uznesením č. k. III. ÚS 365/2016-14 zo 7. júna 2016. Avšak vzhľadom na závažnosť niektorých aspektov v obsahu sťažnosti ústavný súd túto sťažnosť preskúmal a dospel k záveru, že túto sťažnosť bolo možné odmietnuť aj ako oneskorene podanú.

II.

18. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

19. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

20. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

21. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

22. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

23. Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu – fyzickú aj právnickú. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, musí si uplatniť ochranu základných práv a slobôd na orgáne verejnej moci, ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04, III. ÚS 250/08, I. ÚS 410/2011).

24. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

25. Ústavný súd v prvom rade poukazuje na určitý stupeň nejasnosti a neurčitosti v požiadavkách sťažovateľov (zastúpených kvalifikovanou právnou zástupkyňou) obsiahnutých v sťažnosti. V prvom rade v návrhu na rozhodnutie vo veci samej (petite sťažnosti) chýbajú vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 17 ústavy a čl. 5 dohovoru atribúty označených článkov, ktorých porušenie sťažovateľa namietajú. V petite sťažnosti sťažovateľa žiadajú vysloviť porušenie nimi označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru postupom inšpekčnej služby, okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry „v konaní vedenom pod ČVS: SKIS-197/OISV-V-2013“ a žiadajú zrušiť napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry. Vo vzťahu ku krajskej prokuratúre však neoznačili, v ktorom konkrétnom konaní a akým rozhodnutím malo k porušeniu ich práv dôjsť.

26. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy, ako aj základných práv sťažovateľov podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 17, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 21 a čl. 46

ods. 1 a 3 ústavy a práv podľa čl. 3, čl. 5, čl. 8, čl. 13 a čl. 14 dohovoru postupom inšpekčnej služby v konaní vedenom pod ČVS: SKIS-197/OISV-V-2013 a jej napadnutým uznesením, postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom sp. zn. Pv 665/14/7703 a jej napadnutým uznesením, ku ktorému malo dôjsť v súvislosti s výkonom policajnej pátracej akcie 24. augusta 2012 v rómskej časti obce Huncovce a v obci Stráne pod Tatrami, ako aj postupom krajskej prokuratúry vo veci vedenej pod ČVS: SKIS-197/OISV-V-2013.

27. Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať.

Podľa čl. 16 ods. 1 ústavy nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 16 ods. 2 ústavy nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 3 ústavy obvineného alebo podozrivého z trestného činu možno zadržať len v prípadoch ustanovených zákonom. Zadržaná osoba musí byť ihneď oboznámená s dôvodmi zadržania, vypočutá a najneskôr do 48 hodín a pri trestných činoch terorizmu do 96 hodín prepustená na slobodu alebo odovzdaná súdu. Sudca musí zadržanú osobu do 48 hodín a pri obzvlášť závažných trestných činoch do 72 hodín od prevzatia vypočuť a rozhodnúť o väzbe alebo o jej prepustení na slobodu.

Podľa čl. 17 ods. 4 ústavy obvineného možno zatknúť iba na odôvodnený písomný príkaz sudcu. Zatknutá osoba musí byť do 24 hodín odovzdaná súdu. Sudca musí zatknutú osobu do 48 hodín a pri obzvlášť závažných trestných činoch do 72 hodín od prevzatia vypočuť a rozhodnúť o väzbe alebo o jej prepustení na slobodu.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 17 ods. 6 ústavy zákon ustanoví, v ktorých prípadoch možno prevziať osobu do ústavnej zdravotníckej starostlivosti alebo ju v nej držať bez jej súhlasu. Takéto opatrenie sa musí do 24 hodín oznámiť súdu, ktorý o tomto umiestnení rozhodne do piatich dní.

Podľa čl. 17 ods. 7 ústavy skúmanie duševného stavu osoby obvinenej z trestného činu je možné iba na písomný príkaz súdu.

Podľa čl. 19 ods. 1 ústavy každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa čl. 21 ods. 1 ústavy obydlie je nedotknuteľné. Nie je dovolené doň vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva.

Podľa čl. 21 ods. 2 ústavy domová prehliadka je prípustná len v súvislosti s trestným konaním, a to na písomný a odôvodnený príkaz sudcu. Spôsob vykonania domovej prehliadky ustanoví zákon.

Podľa čl. 21 ods. 3 ústavy iné zásahy do nedotknuteľnosti obydlia možno zákonom dovoliť iba vtedy, keď je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu života, zdravia alebo majetku osôb, na ochranu práv a slobôd iných alebo na odvrátenie závažného ohrozenia verejného poriadku. Ak sa obydlie používa aj na podnikanie alebo vykonávanie inej hospodárskej činnosti, takéto zásahy môžu byť zákonom dovolené aj vtedy, keď je to nevyhnutné na plnenie úloh verejnej správy.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 3 dohovoru nikoho nemožno mučiť alebo podrobovať neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom.

Podľa čl. 5 ods. 2 dohovoru každý, kto je zatknutý, musí byť oboznámený bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, s dôvodmi svojho zatknutia a s každým obvinením proti nemu.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenia sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 5 ods. 5 dohovoru každý, kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie.

Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlika a korešpondencie.

Podľa čl. 8 ods. 2 dohovoru štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných týmto Dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

K postupu inšpekčnej služby v konaní vedenom pod ČVS: SKIS-197/OISV-V-2013 a k jej napadnutému uzneseniu

28. Sťažovatelia namietajú porušenie svojich základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovorom postupom inšpekčnej služby v konaní vedenom pod ČVS: SKIS-197/OISV-V-2013 a jej napadnutým uznesením. Úlohou ústavného súdu v takom prípade bolo v prvom rade zistiť, či sa sťažovatelia ochrany označených práv nemohli domáhať pred iným na to povolaným orgánom verejnej moci, a to vzhľadom na znenie § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

29. Vyšetrovateľ inšpekčnej služby napadnutým uznesením trestné stíhanie podľa § 215 Trestného poriadku zastavil.

30. Podľa § 215 ods. 6 Trestného poriadku obvinený a poškodený môžu proti uzneseniu o zastavení trestného stíhania podať sťažnosť, ktorá má odkladný účinok.

31. Podľa § 189 ods. 1 Trestného poriadku uznesenie možno napadnúť pre

- a) nesprávnosť niektorého jeho výroku,
- b) zrejmy rozpor výroku s odôvodnením, alebo
- c) porušenie ustanovení o konaní, ktoré uzneseniu predchádzalo, ak toto porušenie mohlo spôsobiť nesprávnosť niektorého výroku uznesenia.

32. Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

- a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a
- b) konanie predchádzajúce týmto výrokmi napadnutého uznesenia.

33. Podľa § 193 ods. 1 Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak

- a) nie je prípustná,
- b) bola podaná oneskorene, neoprávnenou osobou, osobou, ktorá sa jej výslovne vzdala alebo ktorá znovu podala sťažnosť, ktorú už predtým výslovne vzala späť, alebo
- c) nie je dôvodná.

34. Podľa § 194 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne nadriadený orgán sťažnosť, zruší napadnuté uznesenie, a ak je podľa povahy veci potrebné nové rozhodnutie,

- a) rozhodne vo veci sám, alebo
- b) uloží orgánu, proti ktorého rozhodnutiu sťažnosť smeruje, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

35. Ústavný súd poukazuje na svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 277/09).

36. Ako z citovaných ustanovení Trestného poriadku vyplýva, vo vzťahu k postupu a napadnutému uzneseniu inšpekčnej služby mali sťažovatelia možnosť využiť im dostupný účinný právny prostriedok nápravy (ktorý napokon aj využili), a to sťažnosť, na základe ktorej bol nadriadený orgán, t. j. dozor vykonávajúca okresná prokuratúra, povinný preskúmať nielen správnosť výrokov napadnutého rozhodnutia [§ 192 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku], ale aj postup vyšetrovateľa inšpekčnej služby predchádzajúci jeho vydaniu [§ 192 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku]. Pri využití uvedeného právneho prostriedku nápravy bol príslušný prokurátor okresnej prokuratúry v prípade jeho zistenia, že zo strany vyšetrovateľa inšpekčnej služby došlo k zásahu do základných práv alebo

slobôd sťažovateľov, oprávnený a zároveň povinný poskytnúť týmto základným právam alebo slobodám ochranu. Tieto okolnosti predstavujú prekážku uplatnenia právomoci ústavného súdu, a teda aj neprípustnosť podanej sťažnosti (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde), preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

K postupu okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. Pv 665/14/7703 a k jej napadnutému uzneseniu

37. Po preskúmaní sťažnosti sťažovateľov v tejto časti ústavný súd predovšetkým poukazuje na § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

38. Z obsahu sťažnosti a k nej priložených príloh vyplýva, že napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry, proti ktorému sťažnosť podľa jej petitu smeruje, bolo sťažovateľom doručené ešte pred 18. aprílom 2016, keď sťažovatelia podali na generálnej prokuratúre „*Návrh na zrušenie právoplatného rozhodnutia v rámci postupu podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku...*“. Zo spisu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 365/2016 bolo zistené, že predmetné uznesenie okresnej prokuratúry bolo právnej zástupkyňi sťažovateľov ako ich splnomocnencovi doručené 3. februára 2016. Samotná sťažnosť bola doručená ústavnému súdu elektronickou poštou až 27. novembra 2017. Zo zistených rozhodných skutočností nepochybne vyplýva, že sťažovatelia sa obrátili so sťažnosťou na ústavný súd preukázateľne po uplynutí dvojmesačnej zákonnej lehoty na jej podanie. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po jej uplynutí neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde) (napr. I. ÚS 235/03, I. ÚS 156/04, II. ÚS 267/04, IV. ÚS 35/04, I. ÚS 109/06).

39. Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti sťažovateľov v tejto časti nezistil žiaden dôvod, pre ktorý by bolo potrebné považovať sťažnosť v tejto časti za podanú včas, a ani samotní sťažovatelia v sťažnosti nepredniesli právne významný argument, ktorým by odôvodnili, prečo vyčkávali a so svojou sťažnosťou sa na ústavný súd obrátili až po viac ako roku. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

K postupu krajskej prokuratúry vo veci vedenej pod ČVS: SKIS-197/OISV-V-2013

40. Z odôvodnenia sťažnosti sťažovateľov vyplýva, že vo vzťahu k namietanému postupu a rozhodnutiam krajskej prokuratúry označili tento postup a jej rozhodnutia tak, že k porušeniu ich v sťažnosti označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru došlo „*nezákonným postupom a rozhodnutiami... Krajskej prokuratúry Prešov... vo veci vedenej pod ČVS: SKIS-197/OISV-V-2013 (dozorové spisy: Pv 665/14/7703 a 1/2 KPt 600/14/7700)*“.

41. Vo vzťahu k postupu a rozhodnutiam krajskej prokuratúry „*vo veci vedenej pod ČVS: SKIS-197/OISV-V-2013 (dozorové spisy: Pv 665/14/7703...)*“ platí to isté, čo bolo uvedené v bodoch 36. až 38. tohto rozhodnutia, keďže trestné konanie vedené pod ČVS: SKIS-197/OISV-V-2013 bolo právoplatne skončené doručením napadnutého uznesenia okresnej prokuratúry.

42. Vo vzťahu k postupu a rozhodnutiam krajskej prokuratúry „*vo veci vedenej pod ČVS: SKIS-197/OISV-V-2013 (dozorové spisy:... 1/2 KPt 600/14/7700)*“ sťažovatelia predložili dva prípisy krajskej prokuratúry, a to:

- prípis č. k. 1/2 KPt 600/14/7700-31 z 11. mája 2016, ktorým krajská prokuratúra potvrdila prijatie ich podania označeného ako „*Návrh na zrušenie právoplatného rozhodnutia v rámci postupu podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku...*“ z 18. apríla 2016 a zároveň ich upozornila, že v zmysle § 31 ods. 5 zákona o prokuratúre postupom podľa tohto zákona sa nemožno domáhať preskúmania zákonnosti rozhodnutia vydaného

v trestnom konaní ani preskúmania zákonnosti postupu prokurátora v trestnom konaní vrátane postupu spočívajúceho v preskúmaní postupu policajta v priebehu vyšetrovania alebo skráteneho vyšetrovania podľa Trestného poriadku. To neplatí, ak ide o podnet na podanie dovolania podľa Trestného poriadku. Ich podanie z uvedeného dôvodu nebolo podľa obsahu posúdené ako podnet podľa § 31 a nasl. zákona o prokuratúre. Bolo im tiež oznámené, že z úradnej povinnosti bude posúdená možnosť a potreba prijatia prokurátorských opatrení v zmysle zákona o prokuratúre a o „*prijatí resp. neprijatí prokurátorských opatrení upovedomení*“ nebudú a

- prípis č. k. 1/2 KPt 600/14/7700-31 zo 16. augusta 2017 (doručený podľa sťažovateľov 22. septembra 2017 – strana 9 ich sťažnosti), ktorým ich krajská prokuratúra upovedomila, že už na základe ich podania z 18. apríla 2016, bol „*preskúmaný kompletný spisový materiál, konkrétne vyšetrovací spis MVSR, SKIS, OISV Východ sp. zn. SKIS-197/OISV-V-2013 spolu s obsahom dozorového spisu OP Kežmarok sp. zn. Pv 665/14/7703, ktorého preskúmaním som nezistil pri výkone prokurátorského dozoru žiadne nedostatky, na ktoré by bolo potrebné reagovať prijatím prokurátorského opatrenia v zmysle zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov*“. Zároveň ich upovedomila, že v zmysle vtedy platnej a účinnej právnej úpravy sa žiadne rozhodnutie o preskúmaní spisového materiálu nevydávalo a ani podávateľ sa o tom osobitne neupovedomoval. Z tohto dôvodu im nebolo možné zaslať žiadne rozhodnutie.

43. Keďže ostatný prípis krajskej prokuratúry bol sťažovateľom doručený 22. septembra 2017 a sťažnosť sťažovateľov bola elektronickou poštou doručená ústavnému súdu 27. novembra 2017, sťažnosť sťažovateľov aj v tejto časti bolo nutné odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

44. Pretože sťažnosť sťažovateľov bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov uvedenými v petite sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. decembra 2017